

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 46

гр. Варна, 07.01.2025 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в закрито заседание на седми януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагъзова

като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20243100502566 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на „А1 България“ ЕАД против Решение № 2548/5.07.2024 г. на ВРС по дело 20243110101856 по описа на съда, с което е прието за установено в отношенията между ищеца С. А. К. от гр. ***** и ответника „А1 България“ ЕАД, че клаузата на чл. 8 от Приложение № 1 от 27.08.2019 г. към договор за електронни съобщителни услуги № 503452120, сключен между страните както и чл. 17 т.2 от ОУ на „А1 България“ ЕАД, приложими към същия договор представляват нищожна клауза поради неравноправност и нарушаване на чл. 143 ал.1, ал.2 т.13 и т.19 от Закона за защита на потребителите.

Според жалбоподателя решението е постановено при неправилно приложен материален закон, поради което и следва да бъде отменено с произтичащите от това последици. Счита, че спорът се свежда единствено до приложимостта на чл. 144 ал.4 от ЗЗП във връзка с това дали методът за промяна на цените е описан подробно и ясно в договора като настоява, че случаят е именно такъв. В договорите, приложенията и ОУ са посочени индекса за промяна (индексацията на цените по изчислението на НСИ) и как може да бъде извършено изменение на цената. Счита, че цитираните в решението на ВРС Директиви и решения на СЕС не отразяват актуалната съдебна практика, на която се е позовавал ответникът по спора и която следва да бъде съобразена от настоящия въззивен състав. Счита, че и не се доказва съществена промяна в икономическото състояние на потребителя от приложение на оспорените клаузи предвид размера на увеличението в цената на услугите. Твърди, че ВРС не е изложил мотиви по разбирането си, че има нарушение. Не става ясно от къде произтича неравновесието в отношенията между търговец и потребител при условие, че клаузата е недвусмислена и ясно разписана. Поради това настоява, че изобщо не е доказано наличието на нарушение по чл. 143 ал.2 т.13 от ЗЗП, а ако фактическият състав е осъществен, то тогава следва да се вземе предвид изключението по чл. 144 ал.4 от същия нормативен акт. Оспорва и правният извод, че клаузата по чл. 8

от договора с потребителя е неравноправна като счита, че не се доказва начина, по който е уговорена да сочи единствено на промяна в посока увеличение цената на предоставяната услуга. Не на последно място счита, че прилагането на индексационни клаузи в условия на инфлация е възприето като нормална практика от МФ предвид и Постановление № 290/27.09.2022 г., с което се приема Методика за изменение на цени на обществени поръчки. На тези и други основания моли за отхвърляне на заявената искова претенция. Претендира и разноски.

Становището на въззиваемата страна, обективизирано в отговор по жалбата е за недопустимостта, евентуално неоснователността ѝ. Потребителят счита, че след като на ответното дружество се връчват книжа единствено по реда на чл. 50 ал.5 от ГПК и в отговора е посочен електронен адрес за връчване на съобщения, то решението е връчено в съответствие с процесуалния закон и няма никакво значение дали кореспонденцията е в секция „СПАМ“ на електронната поща. Отделно, според закона не се изисква потвърждение за получаване и е важно дали съобщението е изпратено.

По същество счита жалбата за неоснователна. Настоява, че правилен е изводът на съда досежно неравноправността на клаузата по чл. 8 от приложение № 1 към договора както и тази по чл. 17 т.2 от ОУ на мобилния оператор. Оспорва твърденията в жалбата като счита, че на първо място клаузата позволява на доставчика да увеличава цената на услугата без право на потребителя да се откаже от договора и на следващо място – увеличението е значително в сравнение с цената по договора. Освен това неравноправността се определя и от факта, че при сключване на договора за потребителя е неяснен икономическият ефект и не знае каква абонаментна такса може да му бъде определена за следваща календарна година. Това според ищеца съставлява и нелоялна търговска практика. На тези и други основания моли да се потвърди решението на ВРС и присъдят разноски за въззивното производство.

По допустимостта на производството.

Връчване на решението на ВРС е извършено на 05.07.2024 г. от деловодител на състава на посочения в отговора имейл.

При посочване в отговора на съответния имейл, срещу същия изрично е заявено, че страната желае връчване на адреса. На електронен адрес е призована за първо по делото заседание по изрични указания на съдията-докладчик в Определение № 5914/23.05.2024 г. Ответната страна се е явила в първо по делото заседание. Поради това следва да се приеме, че същата е съгласна със заявеното по отговора относно начина на връчване на книжа по спора.

Твърдението по жалбата е, че решението е открито при проверка в секция „нежелана поща“ (spam). Освен това страната сочи, че съответно не е изпращала към ВРС потвърждение за получаване на СРГ. Така спорните моменти са няколко, а именно: има ли значение секцията, в която е попаднало изпратено чрез имейл, съобщение/призовка за редовността на връчването; следва ли страната изрично да потвърди или се приема, че е узнала на датата на изпращането. Как следва да се разбира ал.5 на чл. 38 от ГПК, т.е. кога трябва да се приеме, че не е възможно връчване по реда на ал.1-3 на цитираната разпоредба и дали настоящият случай попада под изключението, изискващо последващо връчване на книжа на адреса на управление на дружеството.

На горните въпроси отговор дава разпоредбата на чл. 41а ал.2 от ГПК. След като уведомлението не е по реда на чл. 38 ал.2, а по реда на ал.3, то се изисква изрично потвърждение от адресата за получаване на съобщението. Ако не – съгласно изречение второ на цитираната норма, съобщението се връчва по общия ред. Поради това и правилно е предприето връчване на препис от решението на адреса на управление, а с оглед датата на получаване на акта, спазен е и срокът за обжалването му.

Съдът намира, че жалбата е редовна и допустима за разглеждане, депозирана от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС и следва да бъде приета за разглеждане.

Поведението на първоинстанционния съд в производството, развило се пред него, не налага повторно указания по разпределение на доказателствена тежест между страните.

Водим от горното и на основание чл. 267, ал. 1 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба на „А1 България“ ЕАД против Решение № 2548/5.07.2024 г. на ВРС по дело 20243110101856 по описа на съда, с което е прието за установено в отношенията между ищеца С. А. К. от гр. ***** и ответника „А1 България“ ЕАД, че клаузата на чл. 8 от Приложение № 1 от 27.08.2019 г. към договор за електронни съобщителни услуги № 503452120, сключен между страните както и чл. 17 т.2 от ОУ на „А1 България“ ЕАД, приложими към същия договор представляват нищожна клауза поради неравноправност и нарушаване на чл. 143 ал.1, ал.2 т.13 и т.19 от Закона за защита на потребителите.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **05.02.2025 г. от 13.30 часа**, за която дата и час да се призоват страните с препис от настоящето определение, а на жалбоподателя да се връчи и препис от отговора.

Съобщението до жалбоподателя да се изпрати на посочения от него електронен адрес като се укаже да потвърди получаването. Ако не се получи потвърждаване в 7 дневен срок от изпращането на съобщението, незабавно да се докладва делото за преценка изпращане на книжа на адреса на управление.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____